

IX Ka 661/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w Wydziale IX Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący S. S.O. Rafał Sadowski

Sędziowie: S.O. Marzena Polak

S.O. Aleksandra Nowicka (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Magdalena Maćkiewicz

przy udziale funkcjonariusza Urzędu Celnego w T. J. G.

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2017r.

sprawy **R. F.** oskarżonego z art. 65§3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 29 lipca 2016 r., **sygn. akt II K 775/15**

uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowego w Toruniu.

Sygn. akt IX Ka 661/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt II K 775/15, przyjmując, że **R. F.** - któremu zarzucono dopuszczenie się przestępstwa skarbowego z art. 65 § 3 kks – dopuścił się zarzucanego mu czynu jednakże polegał on na tym, że przenoślił on 15 kilogramów tytoniu do palenia bez wymaganych znaków akcyzy, na których ciążył podatek akcyzowy w kwocie 11205 złotych, a jego społeczna szkodliwość nie była znaczna, na podstawie art. 20 § 2 kks w zw. z art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk, warunkowo umorzył postępowanie przeciwko niemu na okres 1 roku próby, zasądając od niego, na podstawie art. 67 § 3 kk, na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1000 złotych oraz na podstawie art. 31 § 1 i 6 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci 30 kilogramów tytoniu.

Orzekając o kosztach, zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty i wydatków postępowania, którymi obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył **w całości na niekorzyść oskarżonego oskarżyciel publiczny**, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na przyjęciu, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie była znaczna. Wskazując na to, że prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do wniosków przeciwnych, skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Po zapoznaniu się z całokształtem zgromadzonego materiału, treścią zaskarżonego wyroku, treścią jego uzasadnienia oraz treścią apelacji, Sąd Okręgowy stwierdził, że zaskarżone orzeczenie należy uchylić, a sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu, celem ponownego rozpoznania.

Stwierdziwszy po analizie zebranych dowodów, że będąc w garażu oskarżony musiał zorientować się, że w workach znajduje się nielegalny tytoń, sąd meriti uznał, że jego zachowanie, polegające na przenoszeniu worka z garażu do bagażnika, wypełniło znamiona przestępstwa skarbowego określonego w art. 65 § 3 kks i biorąc pod uwagę wynikające z nich okoliczności zdarzenia jako zasadne ocenił zastosowanie wobec oskarżonego środka reakcji karnej w postaci warunkowego umorzenia postępowania. Z pisemnych motywów orzeczenia wynika, że asumpt do tego dała sądowi niekaralność oskarżonego, pozwalająca na sformułowanie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej oraz stwierdzenie, że społeczna szkodliwość jego czynu nie była znaczna. Okolicznością, która zaważyła na takiej jej ocenie był wynikający z niedających się w ocenie sądu w tym zakresie zakwestionować wyjaśnień oskarżonego fakt, że oskarżony przynosił do auta worek z tytoniem dlatego, że z racji wykonywanego zawodu taksówkarza otrzymał od nieznanego mu osoby zlecenie przetransportowania za niewielkim wynagrodzeniem nieznanego mu przedmiotów. Skarżący zasadnie podważał ocenę wiarygodności tego fragmentu wyjaśnień oskarżonego jako poczynioną w oderwaniu od pozostałych dowodów. Oskarżony rzeczywiście zarobkuje wykonując działalność gospodarczą w zakresie przewozu osób. Uwadze sądu umknęło jednak, że jego twierdzenia, iż pod garażem, w którym znajdowały się worki z tytoniem bez znaków akcyzy pojawił się on z otwartym bagażnikiem samochodu realizując otrzymane w ramach tej działalności od bliżej nieznanego mu mężczyzny zlecenie wykonania usługi przewozu znajdujących się tam bliżej nieokreślonych rzeczy, pozostawały w jaskrawej sprzeczności z nieskrywanym przez niego samego faktem, że nie poruszał się on wówczas wcale przypisanym do przyznanej mu licencji pojazdem oznaczonym jako taksówka. Wykonanie rzekomej usługi nie było zaś w związku z tym – jak jest to wymagane – „dokumentowane” wskazaniami taksometru. Z wyjaśnień oskarżonego z rozprawy również nie wynika bynajmniej, by tajemnicze zlecenie miał otrzymać w czasie wykonywania obowiązków zawodowych, gdy był klient kojarzący go jako taksówkarza, mógł go rozpoznać. Oceniając ten fragment wyjaśnień oskarżonego, który stanowił podstawę do przyjęcia, że nie miał on nic wspólnego z ujawnionym w garażu tytoniem i w istocie w dobrej wierze się tam pojawił (a w konsekwencji – potraktowania jego czynu jako błahego naruszenia prawa, do którego doszło, gdy oskarżony uczciwie chciał dotrzymać warunków zlecenia), sąd winien dokonać jego weryfikacji nie tylko w świetle całokształtu okoliczności pojawienia się oskarżonego przed garażem (podjechał tyłem auta bezpośrednio pod właściwy garaż, otwierając bagażnik jeszcze przed otwarciem drzwi garażu i zorientowaniem się, jak wygląda przesyłka, którą ma odebrać), okoliczności przyjęcia zlecenia (przypadkowe podejście do niego obcego mężczyzny podczas wykonywania przez niego wiosennych porządków; wybór do wykonania zlecenia akurat jego jako mężczyzny zapamiętanego z racji odbytego kiedyś kursu; przekazanie mu jako obcej osobie na dwa dni kluczy do garażu i próbny wyjazd w celu ustalenia, o który garaż chodzi nie połączony z oględzinami przesyłki, które choćby w zarysie pozwoliłyby oskarżonemu zorientować się z jakiego rodzaju ładunkiem będzie miał do czynienia) i pozostałych okoliczności sprawy (wynajęcie garażu przez osobę podszywającą się pod T. P.).

Prawidłowe rozstrzygnięcie o odpowiedzialności oskarżonego warunkowane było nie tylko dokonaniem uwzględniających całość dowodów, nie budzących zastrzeżeń z punktu widzenia logiki i doświadczenia życiowego, ustaleń co do tego, jak doszło do jego pojawienia się w garażu, ale i uwzględnieniem przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości jego czynu pozostałych relewantnych z punktu widzenia art. 53 § 7 kks okoliczności sprawy zupełnie pominiętych przez sąd orzekający. W szczególności - nawet, gdyby, jak sąd, przyjąć, że dopiero wchodząc do garażu, w którym rozchodziła się silna woń tytoniu zorientował się on, że ma przewieźć nielegalny tytoń - ocena taka nie może abstrahować od faktu, że w tymże garażu znajdowało się aż 30 kg tytoniu bez znaków akcyzy zapakowanych w dwa worki, na których ciążyły należności Skarbu Państwa w niebagatelnej kwocie 22.410 zł. Funkcjonariusze służby celnej przerwali wprawdzie poczynania oskarżonego w momencie, gdy przynosił jedynie jeden worek o wadze 15 kg, jednakże jego twierdzenia, że nie miał on zamiaru przynosić do auta drugiego z worków znajdowały w istocie wsparcie jedynie w treści zlecenia, które – jak deklarował - jako taksówkarz miał realizować dla nieznanego mu bliżej mężczyzny i wymagały oceny z uwzględnieniem wskazań logiki i doświadczenia życiowego. Rozstrzygając, czy jego wypełniający znamiona przestępstwa skarbowego z art. 65 § 3 kks czyn, należący do kategorii nagminnie popełnianych, był czynem

zasługującym na łagodniejsze potraktowanie poprzez warunkowe umorzenie postępowania uwzględnić należało także, że oskarżony – a to nawet według sądu, który skazał go mimo przyjęcia, że zgodził się on na realizację zlecenia w dobrej wierze, nie budziło wątpliwości - przeniósł worek mając pełną świadomość tego, że zawiera on nielegalną zawartość.

Stwierdzenie, że sąd meriti dokonał ustaleń co do leżących u podstaw rozstrzygnięcia kwestii bez uwzględnienia całokształtu dowodów i wynikających z nich okoliczności implikowało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Przeprowadzając ponowne postępowanie Sąd Rejonowy winien mieć na uwadze poczynione wyżej uwagi. Dopiero kompleksowa analiza wyjaśnień oskarżonego na tle pozostałych dowodów z uwzględnieniem wskazań logiki oraz doświadczenia życiowego i dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych co do przebiegu wydarzeń oraz prawidłowej oceny zawinienia oskarżonego, a także społecznej szkodliwości jego czynu z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 53 § 7 kks pozwoli na trafne rozstrzygnięcie o odpowiedzialności oskarżonego i wybór adekwatnej reakcji karnej.